

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2015, č. j. KRPA-426712-19/ČJ-2015-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2015, č. j. 1 A 93/2015 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2015, č. j. 1 A 93/2015 - 26, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 22. 10. 2015 v rámci policejní akce vyzván k prokázání totožnosti cizince, při kontrole však nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením cestovního dokladu, a proto byl 22. 10. 2015 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb. Lustrací z dostupných evidencí Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce je zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 19. 2. 2013 do 22. 3. 2018.

[2] Do České republiky žalobce přicestoval v roce 1988 na platný cestovní doklad SSSR, v roce 1995 na tento cestovní doklad vycestoval na Ukrajinu a dne 21. 7. 1995 opět přicestoval vlakem do České republiky. Od této doby pobýval pouze v České republice.

[3] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2003 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území České republiky na 3 roky. Žalobce dne 5. 10. 2003 požádal o udělení azylu, řízení o azylu

bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 474/2004 ze dne 31. 8. 2005, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, č. j. 59 Az 79/2004, ze dne 24. 8. 2004, kterým byla žaloba žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2004 o neudělení azylu zamítnuta. Žalobce z území České republiky nevystoupal.

[4] Dne 25. 8. 2006 byl vydán Obvodním soudem pro Prahu 6 trestní příkaz č. j. 1 T 161/2006, kterým byl žalobci uložen trest vyhoštění z území České republiky na 5 let. Žalobce z České republiky nevystoupal a opatřil si padělaný občanský průkaz Rumunska. Za čin padělání veřejné listiny byl odsouzen trestním příkazem pod č.j. 3 T 23/2013 k trestu vyhoštění z území ČR na dobu 2 let. Za čin maření úředního rozhodnutí a pobyt na území bez platného cestovního dokladu a víza bylo cizinci vydáno dne 12. 2. 2013 rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 5 let.

[5] Za účelem výkonu trestu vyhoštění byl umístěn do věznice Praha – Ruzyně od 13. 2. 2013 do 17. 1. 2014, kdy byl propuštěn, neboť na základě žádosti o spolupráci na Policejní prezidium ČR – oddělení Interpolu, o prověření státní příslušnosti osoby, Zastupitelský úřad Ukrajiny prohlásil, že stěžovatel není státním příslušníkem Ukrajiny, a po prověření státních registrů obyvatel a policejních evidencí byl negativní výsledek také ze strany Ruska, Moldavska a Běloruska. Stěžovateli tak odmítl Zastupitelský úřad Ukrajiny, v němž měl žalobce dle tehdejších zjištění (či svých tvrzení) poslední trvalé bydliště (*v podkladech dosud uváděno Ternovo 10, nebo Trnovo 6, Tjačevský rajon 6, Zakarpatská oblast, Ukrajina, někdy i ul. Gagarina 6*) vydat cestovní doklad. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (Obor podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců), Obvodnímu soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 1. 2014 žalobce v letech 1991 – 1992 pravděpodobně nepožádal po rozpadu Sovětského svazu o žádnou státní příslušnost. Nebude mu tedy vydán náhradní cestovní doklad, který je nezbytný pro realizaci trestu vyhoštění.

[6] Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30. 1. 2014.

[7] Dne 23. 1. 2014 požádal žalobce znovu o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2014 bylo řízení zastaveno jako nepřípustné a mezinárodní ochrana udělena nebyla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu Městskému soudu v Praze.

[8] Po zadržení dne 22. 10. 2015 žalobce následně do protokolu o podání vysvětlení dne 23. 10. 2015 uvedl, že je Ukrajinec, problém je pouze ten, že do ČR přicestoval v roce 1988 na cestovní pas SSSR a po rozpadu bývalého Sovětského svazu nepožádal o žádnou státní příslušnost. Je rozvedený, má 2 syny, uvedl jména a příjmení bývalé manželky a synů a rok jejich narození s tím, že jde o státní příslušníky Ukrajiny, dále uvedl jméno a příjmení a rok narození své přítelkyně, žijící na Ukrajině, se kterou udržuje telefonický kontakt a v případě vystavení náhradního cestovního dokladu souhlasil, že za ní vycestuje. Rovněž označil místo svého narození na Ukrajině (M.). Do žádosti o zjištění totožnosti z téhož dne nadto žalobce uvedl jména, příjmení a rok narození nevlastního otce a matky, jako státních příslušníků Ukrajiny s tím, že již nežijí.

pokračování

[9] V záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2015 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 9. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[10] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou městský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl. Soud shrnul skutkový stav vyplývající ze spisu a na jeho základě konstatoval, že *„použití institutu zajištění je zcela adekvátní, neboť žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho chování vzbuzuje důvodnou obavu z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění“*. Svůj postup žalovaný dostatečně odůvodnil. Vzal v úvahu, že žalobce se během pobytu na území ČR opakovaně dopouštěl jednání, jež lze považovat za jednání závažné a negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců.

[11] Námitkám žalobce, že žalovaný nezhodnotil řádně reálnost předpokladu správního vyhoštění, mj. i vzhledem k tomu, že jeho vyhoštění bylo nerealizovatelné i z vyhošťovací vazby, protože Ukrajina nepotvrdila jeho totožnost a odmítla mu vystavit náhradní cestovní doklad, městský soud nepřisvědčil. Shodně s napadeným rozhodnutím žalovaného shrnul, že žalovaný, *„zdůraznil, že rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, je nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti žalobce na zastupitelském úřadu státu, jehož je státním příslušníkem. K tomuto účelu byla s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady zastupitelskému úřadu státu, jehož je cizinec státním občanem. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž průměrná doba vydání náhradního cestovního dokladu je minimálně 40 dnů, což vyplývá ze získané praxe správního orgánu. Správní orgán zdůraznil, že tato doba se odvíjí také od poskytnutých informací žalobcem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti. Správní orgán rovněž při stanovení doby trvání zajištění přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kde Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zák. č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kde je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje se státem, jehož je cizinec státním občanem o vzetí zpět cizince do domovského státu“*. Městský soud pak nepovažoval za příléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 96/2011 – 53, neboť se *„týkal situace, kdy cizinec byl v minulosti zajištěn několikrát a k jeho vyhoštění přesto nedošlo“*.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[13] Stěžovatel tvrdí, že již v žalobě namítal, že reálný předpoklad vyhoštění v jeho případě absentuje a že tuto otázku neposoudil žalovaný dostatečně, městský soud však toliko zopakoval odůvodnění rozhodnutí žalovaného vztahující se ke stanovení doby zajištění a krokům nutným k realizaci vyhoštění. Nesouhlasí s názorem soudu, že v jeho případě nebyly aplikovatelné závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 96/2011 – 53. Byť v citovaném případě byl cizinec za účelem vyhoštění (které se nepodařilo realizovat) zajištěn opakovaně, zatímco stěžovatel pouze jednou, podstatné je, že byl již v minulosti omezen na osobní svobodě za účelem realizace jeho vyhoštění, které se neuskutečnilo, protože se stěžovateli nepodařilo obstarat náhradní cestovní doklad. Ukrajina (jakož i další dožádané státy) jej neuznává jako svého státního příslušníka, proto mu odmítá náhradní cestovní doklad vydat. V minulosti tedy bránila objektivní překážka vydat mu náhradní cestovní doklad. Je přitom třeba na ni nahlížet tak, že přetrvává až dodnes. Nelze totiž logicky předpokládat, že zastupitelský úřad Ukrajiny najednou změní svůj dřívější postoj.

[14] Existence uvedené překážky musela být žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí známa. Navíc i stěžovatel na tuto skutečnost při podání vysvětlení upozorňoval. Správní orgán ani městský soud tomu nevěnovaly patřičnou pozornost, přestože na tyto okolnosti stěžovatel upozorňoval, jak v průběhu správního, tak soudního řízení. Tato okolnost má rozhodující význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Městský soud nijak blíže neposoudil, zda lze za zákonné považovat další zajištění stěžovatele, když byl v minulosti již ze stejného důvodu omezen na osobní svobodě, ale jeho vyhoštění se nepodařilo realizovat kvůli odmítavému postoji jeho domovského státu.

[15] Stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 17. 7. 2014 ve věci Kim proti Rusku, které se týkalo obdobného případu. ESLP zde upozornil, že cizinec nesmí být opakovaně zajišťován z důvodů vyplývajících z jeho postavení jako osoby bez státní příslušnosti.

[16] Stěžovatel zdůrazňuje, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění je jednou z podmínek zajištění za účelem vyhoštění cizince, což vyplývá z čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), jakož i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61) a Soudního dvora EU (rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009 ve věci Said Shamilovich Kadzoev (Huchbarov) č. C 357/09 PPU.

[17] Ačkoliv absence cestovního dokladu sama osobě nezpůsobuje neexistenci reálného předpokladu vyhoštění, v případě stěžovatele se k tomu přidala taktéž neochota zastupitelského orgánu vydat cizinci náhradní cestovní doklad, což zcela mění situaci. Jeho správnímu vyhoštění brání objektivní překážka, která je neodstranitelná a stěžovatel se ocitl v postavení osoby bez státní příslušnosti. Městský soud k této skutečnosti nepřihlédl, proto nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného nezrušil.

pokračování

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nikterak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud je vázán v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s., rozsahem kasační stížnosti. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je vázán i důvody kasační stížnosti; to neplatí mj., bylo-li řízení před soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§103 odst. 1 písm. d)]. Stěžovatel podřadil kasační námitky pod důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tímto formálním vymezením však není Nejvyšší správní soud bezvýhradně vázán.

[20] Kasační stížnost žalobce je důvodná.

[21] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003- 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), je „založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důlčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“. Podle ustálené judikatury je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[22] Stěžovatel byl za účelem výkonu trestu vyhoštění umístěn do věznice Praha – Ruzyně od 13. 2. 2013 do 17. 1. 2014, kdy byl propuštěn. Jeho vyhoštění nebylo realizováno, neboť Zastupitelský úřad Ukrajiny (ani jiné oslovené státy) nepotvrdil jeho totožnost, a ani to, že je státním příslušníkem Ukrajiny, a to po prověření státního registru obyvatel a policejních evidencí. Stěžovateli tak odmítl vydat i náhradní cestovní doklad.

[23] V protokolu o podání vysvětlení dne 23. 10. 2015 a v žádosti o zjištění totožnosti stěžovatel uvedl (oproti údajům dosud vyplývajícím z listin ve správním spisu založených) konkrétní údaje o svých příbuzných na Ukrajině, připustil, že problém s jeho vycestováním je pouze ten, že do České republiky přicestoval v roce 1988 na cestovní pas SSSR a po rozpadu bývalého Sovětského svazu nepožádal o žádnou státní příslušnost,

připustil, že pokud bude mít doklad, který jej k vycestování opravňuje, učiní tak. Žalovaný dne 22. 10. 2015 vyhotovil žádost o prověření státní příslušnosti cestou Interpolu a dne 23. 10. 2015 se stěžovatelem sepsal žádost o zjištění totožnosti.

[24] Dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[25] Zajištění cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod [dále jen „Listina“] (a v obecné rovině i v čl. 7 odst. 1 Listiny), proto takový zásah může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.].

[26] Jak namítal i stěžovatel, institut zajištění je upraven také právem Evropské unie, konkrétně čl. 15 návratové směrnice, dle něhož [j]akékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).

[27] V návaznosti na citované ustanovení dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, k závěru, že „v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice“ (odst. 24), přičemž uzavřel, že „správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo“ (odst. 27).

[28] Namítal-li žalobce v žalobě, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s existencí reálného předpokladu pro vyhoštění s odkazem na předchozí důvody, pro které nebylo možné jeho vyhoštění z území České republiky realizovat, nemohl městský soud tuto argumentaci, že byl již za účelem vyhoštění ve vazbě a jeho vyhoštění se nepodařilo, neboť ho Ukrajina nepovažuje za svého státního příslušníka a nevydala mu náhradní cestovní

pokračování

doklad, zcela pominout. Tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Zabýval se totiž jen tím, že správní orgán v daném případě zajistil cizince, neboť nebylo možné použít mírnějších prostředků, přičemž je třeba učinit úkony dožádání a zajištění dokladů pro vycestování a tomu odpovídá i doba zajištění, avšak nezohlednil, že žalovaný opakovaně žádá ověření totožnosti a o vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelský úřad státu, jehož je stěžovatel údajně státním příslušníkem, přestože takový postup se již dříve ukázal bezvýsledným. Opomněl se tak zabývat otázkou reálného předpokladu pro vyhoštění stěžovatele, byť ze správního spisu jasně vyplývaly indicie, že reálný předpoklad vyhoštění v daném případě dříve neexistoval, jak stěžovatel v žalobě výslovně tvrdil, a naopak nijak nevyhodnotil ani žádná nová zjištění, resp. údaje tvrzené stěžovatelem v protokolu o podání vysvětlení a v žádosti o ověření totožnosti, na které obecně žalovaný odkazoval, a ani zda tyto by mohly oproti předchozímu stavu vést k ověření totožnosti a následně i realizaci vyhoštění stěžovatele. I v případě, že by nebyla potvrzena ukrajinská státní příslušnost stěžovatele (jak se již dříve stalo), samo potvrzení jeho totožnosti a ověření, že Ukrajina je státem jeho posledního trvalého bydliště, by mohlo být oporou závěru o reálnosti předpokladu jeho vyhoštění. Nevydání náhradního cestovního dokladu není samo o sobě překážkou, neboť lze cizinci vydat cestovní doklad totožnosti k vycestování (§ 114 odst. 4, § 177 zákona o pobytu cizinců) a lze cizince bez státní příslušnosti vyhostit i do státu, v němž měl poslední trvalé bydliště.

[29] Vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu proto nepostačí, ztotožní-li se soud se správním orgánem v závěru, že stěžovatel nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho chování vzbuzuje důvodnou obavu z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, a jaké úkony je třeba učinit před realizací jeho vyhoštění, jak se mylně domnívá městský soud. Tyto skutečnosti ani stěžovatel nikterak nezpochybňoval, nýbrž namítal, že vzhledem k předchozímu bezvýslednému postupu orgánů činných v trestním řízení není reálné, že se jej nyní podaří vyhostit. Byl-li by tedy žalovaným zajištěn proto, aby se toliko opakovaně pokusil dožádat vydání náhradního cestovního dokladu u zastupitelského orgánu státu, který již dříve neuznal stěžovatele svým státním příslušníkem a požadovaný doklad nevydal, musí být z napadeného rozhodnutí, potažmo z podkladů ve spise zřejmé, že je alespoň potenciálně možné, že tento postup nebude opět bezvýsledný. Může se například jednat o zjištění nových skutečností o cizinci, či uplatnění jiného alespoň částečně odlišného postupu, s větší pravděpodobností úspěchu, než při předchozích bezvýsledných pokusech. Z takového úhlu však městský soud napadené rozhodnutí vůbec nezkoval a žalobní argumentaci zcela pominul.

[30] Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s městským soudem, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 96/2011 – 53, není aplikovatelný jen proto, že v uvedeném případě byl cizinec zajišťován opakovaně, zatímco stěžovatel byl omezen na svobodě pouze jednou. Byť v daném případě lze skutečně nalézt jisté skutkové odlišnosti, je třeba vzít v potaz především právní názor, který z předmětného rozsudku vyplývá. Zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud stále trvá překážka vyhoštění spočívající v tom, že domovský stát odmítá potvrdit totožnost cizince a vystavit mu náhradní doklady, měl správní orgán zvážit, zda tuto překážku lze odstranit a v jaké době. Městský soud se tak měl zabývat tím, jak s obdobnými okolnostmi naložil žalovaný. To, že stěžovatel byl v minulosti omezen na svobodě za účelem realizace vyhoštění pouze

jednou, sice může vést k tomu, že městský soud nemusí nutně přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně úvahy odůvodňující takový postup v přezkoumávaném rozsudku zcela chybí.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s. Městský soud v následujícím rozsudku přezkoumatelným způsobem posoudí všechny žalobní body vztahující se k reálnému předpokladu vyhoštění stěžovatele a zhodnotí, zda opakované zjišťování totožnosti stěžovatele, popř. zajišťování náhradního cestovního dokladu, nebo ověření jeho posledního trvalého pobytu mohlo být v daném případě alespoň potenciálně úspěšné. Přitom je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

[32] Městský soud posléze v rozhodnutí o návrhu ve věci samé rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu